

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Треба да прихватимо себе и друге такве какви јесмо

Јасминка Петровић, награђивана књижевница и професорка шпанског језика и књижевности, улепшала нам је детињство књигом „Риба риби гризе реп“. Чини је пет шаљивих прича у којима спознајемо проблеме наших вршњака, десетогодишњака. Они се плаше осуде друштва због свог изгледа или вишка килограма, мисле да имају велике уши и зубе, не знају да изговарају слово „р“, љубоморни су и разочарани што морају да носе наочаре... На крају сваке приче деца схватају да њихови проблеми и нису прави проблеми и да им се нико не руга. То што су другачији је добро јер због различитости могу да уче једни од других.

Најинтересантнија прича за мене била је прича „Два лончића четири поклопчића“ где је главни јунак Сања која не жели да прихвати да мора да носи наочаре. Јелена ју је звала на рођендан, али се она наљутила када је чула да иде Милица коју Сања није волела управо зато што и она носи наочаре. После тога су имали тест и Сањи се због преживљене непријатности ишло до тоалета, али није могла. Милица је видела да се Сања упишкила и обећала јој да никоме неће рећи. Иако Сања није имала поверења у њу, она је стварно одржала обећање. Након тога су се њих две спријатељиле, Сања је почела да носи наочаре у школу без стида и заједно су ишле на рођенданску журку код Јелене. Из ове приче сам научио да човек који носи наочаре може боље да спозна добро друштво. Без наочара или са њима, важно је само бити добар друг и човек.

Из ове књиге сам научио да физички изглед није мана. Због изгледа не смемо да се ругамо другима зато што су можда добри људи и имају пуно врлина. Треба да прихватимо себе и друге такве какви јесмо.

Препоручио бих ову књигу свакоме ко сумња у себе због физичког изгледа, зато што може да схвати да му неке од наведених тегоба некада могу помоћи.